

[Arentoft]

cen i Madrid, fremsatte på et møde i London i december 1982. Han kender russerne, og han sagde bl.a.: »Faren ligger i Sovjetunionens evne til at camouflere sine totalitære og imperialistiske hensigter og sine stærke militære styrker med veltalenhed om fred og demokrati.« Det svarer i virkeligheden meget nøje til det, som udenrigsministeren sagde, nemlig at russerne stadig væk stiller en ny SS-20 raket op hver 5. dag.

Her ligger efter min mening den virkelige fare, nemlig at mange, mange velmenende mennesker lader sig overbevise om, at Sovjetunionen sandelig ikke vil os noget ondt; blot vi er artige drenge, sker der os ikke noget ondt. Er der ingen, der realistisk forstår, at i dag er der 1.000 atomsprængladninger i Sovjet, baseret på mellemdistanceraketterne, der står med navn og adresse på på 1.000 vigtige mål i Europa, både civile og militære? De kan træffe med en sikkerhed inden for 100-200 m, og de kan affyres samtidig. Det er disse raketter, vi vil have væk, og det er det, der ligger i nulløsningen. Hvad hjælper det, at NATO undlader at opstille cruise- og Pershing II-missiler, hvis Sovjet må beholde 162 SS-20'ere? Det svarer til 486 atomladninger, altså til »kun« 486 mål i Europa. Her kan jeg se, at jeg er nået til det samme regnestykke som hr. Gert Petersen. Tror vi så meget på Sovjet, at det kan gøre os trygge? Nej, det gør vi ikke. Den eneste måde, hvorpå der kan forhandles med Sovjet, er ved at vise styrke og fasthed, og når socialdemokratiet svækker forhandlingsstyrken ved at forsøge at nedgøre USA og skabe splid mellem NATO-landene, så er situationen virkelig alvorlig.

Hvorfor gør socialdemokraterne det nu, hvor de er i opposition? Lad mig for fjerde gang stille det alvorlige spørgsmål, som jeg stillede direkte til hr. Anker Jørgensen i debatten den 26. november og den 7. december sidste år og i en artikel i Aktuelt den 18. januar i år, men som jeg aldrig har fået svar på. Spørgsmålet lød og lyder igen i dag: hvorfor sagde man ikke nej til at betale til mellemdistanceraketterne inden for INF-strukturprogrammet, mens man var i regering, men siger pludselig nej til at betale det restbeløb, Danmark har givet tilsagn om, nu, hvor socialdemokratiet er i opposition? Jeg må kræve, at hr. Anker Jørgensen giver mig et helt klart svar i dag, ikke for at tilfredsstil-

le mig, men jeg mener, at befolkningen har krav på et klart svar, så det forventer jeg nu, hvor den tidligere statsminister er til stede.

I grunden er der tale om et alvorligt dilemma. Fremskridt i forhandlingerne afhænger af udviklingen – det vil sige, hvis jeg ved udviklingen forstår opstilling af mellemdistanceraketter på begge sider – men udviklingen afhænger af forhandlingerne. Man må jo ikke glemme, at USA har haft mellemdistanceraketter lige så længe som Sovjet, men trak sine 100 mellemdistanceraketter ud af Tyrkiet, Tyskland og England så tidligt som i 1964, og yderligere trak USA 1.000 atomsprængladninger hjem i 1981. Det har mange vist enten ikke hørt, eller også er det glemt. Det har ikke været vist i TV. Over for dette står, at Sovjet opstiller et nyt SS-20 missil hver 5. dag.

I grunden er denne debat om mellemdistanceraketterne i dag noget meningsløs. Sandt at sige udgør de kun en femtedel af de atombevæbnede missiler, der truer os alle, hele menneskeheden. Det er, som om man helt glemmer, at der findes interkontinentale missiler og u-bådsbaserede og flybaserede missiler. Vi lever på en krudttønde, og desværre er det ikke kun supermagterne USA og Sovjet, der råder over a-våben. Mange lande gør det, og flere kommer til, og så bliver situationen først rigtig farlig.

Lige så vel som man ikke skal indskrænke sig til at diskutere mellemdistanceraketter, lige så lidt kan det nytte at tale om Nykøbing Falster kommune som atomvåbenfri zone eller Norden som atomvåbenfri zone eller Europa som atomvåbenfri zone, ja, måske Europa – det er et stort område – men ikke dette med 150 km. Enkelte små eller større enklaver kan ikke hygge sig i smug.

Derfor er der kun den vej tilbage at begrænse disse frygtelige våben – hvis man ellers tør tro på nedrustningsforhandlingerne – eller at hele verden bliver enig om, at alle den slags våben destrueres. Det er desværre nok utopi. Realistisk set er der kun den løsning, at man må søge at holde den militære balance, så ingen tør begynde, fordi der aldrig vil være en vinder i en atomkrig. Alle bestræbelser skal gå ud på at få balancepunktet bragt så langt ned som muligt.

Jeg vil anbefale alle at læse i Berlingske Tidende i dag den artikel, der er skrevet af tidligere folketingsformand K. B. Andersen